

Tomáš Němec

CHLADNÁ HRA

5

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

AGENT JFK 5 – CHLADNÁ HRA

Tomáš Němec

OBSAH

WYENNSKÁ KARAVANA.....	4
ČTYŘICET TISÍC DNÍ POTÉ.....	12
LOVCI MAMUTŮ.....	23
ŽENSKÁ DO NEPOHODY.....	35
VLÁDCE REVÍRU.....	45
DOLŮ K ZEMI.....	56
PŘÍLIŠ MNOHO AGENTŮ.....	67
AŽ NYNÍ APOKALYPSA.....	79
ÚTĚK ZE ŽENEVY (REMAKE).....	92
UKÁZKA Z DALŠÍHO DÍLU AGENT JFK 006 – SE SMRTÍ V ZÁDECH.....	94

WYENNSKÁ KARAVANA

Kovář sebou smýkl na zasněženou zem. I přes skučení sílící bouře zaslechl, jak tesáky psa, velikého jako dobře stavěný grizzly, sklaply naprázdno.

Vyškrábal se na nohy, popadl hrůzou strnulé děcko a hodil ho tam, kde přes vánici rozeznával temné siluety panikařících rodičů. Energii, kterou do pohybu dal, okamžitě využil. Parakotoulem se dostal z místa, na které o několik sekund později dopadla rozlícená šelma.

Nahmatal nůž, ale nestačil ho vytáhnout. Bestie se na něj okamžitě vrhla. Kovář ukročil a letící masa svalů, kostí a šlach ho téměř minula. Zvíře se o něj pouze otřelo bokem, i to ale stačilo, aby absolvoval několikametrový výlet vzduchem, zakončený tvrdým pádem do zledovatělé krusty.

„Ještě dopilovat přistání a můžu se živit jako letadlo,“ zahuhlal do čerstvě napadaného sněhu a překulil se.

Pes znovu útočil – řítil se na něj skrz vířící sníh jako rozzuřený vlčí bůh Fenrir ze starogermánských legend.

Kovář uskočil až v okamžiku, kdy se bestie odrazila. Náhlý poryv vichřice byl ale proti. Nedovolil mu dokončit pohyb a smýkl jím přímo proti rozšklebené mordě. Instinktivně se vrhnul k zemi, ale už bylo pozdě.

Drápy mu na rameni rozervaly bundu a zajely do masa. Prudká bolest prošlehla do Kovářova mozku, a když první nával odezněl, zanechal po sobě jen chladné vědomí profesionálního válečníka.

Agent John Francis Kovář se zvedl v okamžiku, kdy pes dokončil obrátku.

„Pošťuchování skončilo, kamaráde,“ procedil skrz pevně sevřené zuby a vyrazil mu vstříc.

Zaútočit holýma rukama na tak obrovské monstrum zavánělo šílenstvím, ale Kovář dobře věděl, že šílené situace vyžadují šílená řešení. A šílené muže – a tím on bezesporu byl.

Pes skočil. Kovář dokončil nášlap v hlubokém předklonu, předpaženýma rukama se zapřel o zem, prohnul tělo a využil setrvačnosti k bleskovému přemetu. Zmatená bestie, ve skoku neschopná jakkoli zareagovat, inkasovala vyztuženými podrážkami tvrdý direkt do spodní čelisti.

Prudký náraz odmrštil Kováře stranou. Kostí a šlachy zazpívaly v jeho těle bolestivou árii a on si mimoděk vzpomněl na své první dny u speciálních jednotek. Po několikahodinových vyčerpávajících cvičeních končily jeho přemety podobně.

Vyhnal z hlavy sněhem zaváté vzpomínky a s námahou se postavil. Obrovitý pes ležel opodál, škubal hlavou, chrčel a nemotorně se snažil postavit.

Až nyní měl Kovář dostatek času, aby vytáhl nůž. S kusem poctivé, sedm palců dlouhé oceli v ruce se opatrně přiblížil k otřesenému zvířeti a napřáhl se ke smrtící ráně.

„Ne, pane! Nezabíjejte ho!“

Muž, který se k němu hnal skrz vánici, divoce gestikuloval rukama.

Doběhl ke Kovářovi a postavil se mezi něj a zvedajícího se psa. JFK sice mluvil plynně německy, přesto měl nyní pocit, že lingvistické rozdíly jsou v tomto světě větší, než se zdálo.

„To zvíře zmagorilo, mělo by se utratit!“ zakřičel do ječící bouře a chytil se za rameno, zalité chladem ztuhlou krví. Muž místo odpovědi vytáhl podivnou pistoli a zblízka střelil psa do zátylku. Masivní šipka zajela do huňaté srsti téměř celá. Anestetikum muselo být silné, protože zvíře ještě několikrát zachrčelo a znehybnělo.

„Nemůžu ho utratit, nemám na jiného!“ zahulákal muž na Kováře. Skrz kožešinou podšitou kapuci a tlustou šálu na něj upřel unavené oči a dodal: „To ta bouře, Ňufík je z ní vždycky nervózní!“

Kovář opět zapochyboval nad kvalitou hypnotického rychlokurzu zdejší němčiny, který absolvoval v Agentuře.

„Ňufík?“ zařval nevěřičně do hukotu vichřice.

Chlapík ho už ale neposlouchal – se svými druhy, kteří mu přiběhli na pomoc, začal převalovat nehybné tělo na plachtu opatřenou v rozích silnými lany.

Když se jim podařilo psa přemístit na provizorní smyk, obrátil se ke Kovářovi a zakřičel:

„Pojďte, přečkáte to u nás. Žena vás ošetří!“

JFK si zvedl šálu přes obličej, utáhl si kapuci a přikývl.

S ostatními, kteří se opřeli do smyku, došel k místu, kde ho vyvrhl časoprostorový fantóm. Saně, konstruované podle propočtů agenturního génia von Wondera pouze pro průchod realitou, se rozpadly. Byly záměrně sestrojeny za pomoci technologií, které tento svět neznal – zbyl z nich jen nepoužitelný šrot, nyní pohřbený pod vrstvou sněhu.

Zatímco muži odtáhli psa do rozlehlého iglú zapuštěného v zemi, kde už byla natěsnána ostatní zvířata, Kovář vyhrabal svůj vak. Kupodivu se nic neztratilo, jak zjistil při zběžné kontrole.

Bouře nabírala na síle, sníh ve větrných poryvech vířil v stále překotnějším reji.

Ňufíkův majitel se po chvíli vrátil ke Kovářovi.

„Kde máte spřežení?“ zařval.

„Cestuji massportem!“ zahulákal JFK připravené vysvětlení a setřel si z očí sníh.

Muž mu pokynul, aby ho následoval.

Prodrali se vánicí k saním, které v téhle budoucnosti sloužily jako dopravní prostředek mezi městy ztracenými v ledové pustině. V podstatě šlo o širokou maringotku ukotvenou na dvojici silných lyžnic s poměrně širokým rozchodem, aby saně držely stabilitu při divoké jízdě sněhovými pláněmi. Kovář se rozhlédl. V houstnoucím šeru se hukotem větru prodíralo psí vytí spolu s hlasitými povely lidí. Jedna po druhé zajížděly maringotky podobné té, u níž Kovář stál, až po střechu do země. Připomínaly ponorkové věže zanořující se pod hladinu rozbouřeného oceánu.

Muž zatím přešel k zadní části pojízdného obydlí a nasadil do jednoho z dvojice čepů umístěných v podvozku masivní kliku. Začal točit a soustava převodů se s hrkáním, skřípěním a sténáním, slyšitelným i přes hukot bouře, rozeběhla.

JFK si všiml, že do vykopané jámy kopírující půdorys domku sjely z jeho rohů ocelové nosníky. Muž přehodil kliku do dalšího z čepů a tentokrát se pohnuly lyže, dosud držící celou váhu maringotky. Zvedly se na úroveň podlahy a potom se zasunuly. Zbývalo vrátit kliku do prvního čepu a za pomoci brzdných převodů otáčením v protisměru opatrně spustit stavbu do připravené prohlubně.

Kovář uznale hvízdal do šály. Ani extrémní podmínky a omezené možnosti nezahnalý lidstvo do kouta. Jsme jako krysy, pomyslel si. Dokážeme přežít cokoli a přizpůsobíme se čemukoli...

Maringotka dosedla, muž vyndal kliku a vylezl na střechu. Otevřel poklop a pobídl Kováře.

Ten mu podal vak a opatrně, aby co nejméně zatěžoval zraněné rameno, se vsoukal do úzkého otvoru. Po krátkém žebříku slezl dovnitř, následován svým hostitelem.

V místnosti osvětlené několika svíčkami bylo teplo a útulno. Kovář si smetl sníh z plnovousu, odmotal šálu a sundal kapuci a rukavice. Muž za nimi zavřel poklop a hučení zuřící bouře se ztlumilo, jako by sem doléhalo z jiného světa.

JFK se rozhlédl a musel uznat, že jen málokdy viděl tak dokonalý soulad mezi útulností a účelností. Nábytek, skládající se z nízkého stolu zapuštěného do podlahy a dvou bytelně vypadajících truhlic, doplňovala nevelká železná kamínka, v nichž hořel oheň. Kolem stolku ležely poházené polštáře z vyčiněné kůže, které zřejmě sloužily k sezení.

Nejvíce ho však zaujala kožešina s dlouhými tuhými chlupy pokrývající stěny, podlahu i strop. Ze školení, které se mu dostalo před odjezdem od informatika Wolfgangova týmu, věděl, že jde o vydělanou kůži z mastodonta, nejmohutnějšího zástupce zdejší fauny. Působila jako ideální izolátor před zimou a byla nedílnou součástí každého obydlí.

„Chci vám poděkovat, že jste zachránil Irenn,“ vytrhl Kováře ze zadumání pán maringotky a napřáhl ruku.

Jeho oči sice působily unaveně, jinak se ale nezdálo, že by ho život stál příliš mnoho sil. V široké tváři dobře živeného čtyřicátníka se skrývala dobromyslnost a inteligence, pohyboval se energicky a stisk měl pevný.

„Jmenuji se Adam Korbmann,“ představil se. „Jsem obchodník.“

„Schmied,“ zareagoval hbitě JFK s německou verzí svého jména. Ale než stačil dodat křestní jméno, muž ho přerušil: „Opravdu? Dobří kováři jsou vítáni všude, herr...“

Korbmann Kováře zaskočil. Nadechl se, aby obchodníkovi záměnu jména a povolání vysvětlil, ale ve zlomku sekundy si to rozmyslel. Vlastně proč ne, stejně si musel nějaké povolání vybrat.

Společnost v této budoucnosti fungovala podle jednoduchého pravidla, které v drsných podmínkách zajišťovalo její přežití: pokud nejsi součástí celku, nepřinášíš užitek – jsi zbytečný a komunita tě vyloučí. A samota znamená smrt.

„Nowotny,“ plácl JFK první jméno, které ho napadlo. „Hans Nowotny.“ Nebylo nijak závrtně originální, ale vysvětlovalo jeho přízvuk. Nakonec se z nedorozumění stalo ideální řešení.

Kovář za sebou zaslechl zašustění. Když se otočil, stála před ním malá statná žena s hnědýma bystrýma očima, vlasy staženými do uzlu a obličejem, v němž ani prožité zkušenosti nedokázaly zastřít téměř dětské rysy.

„I já vám chci poděkovat za život naší dcery, herr Nowotny,“ řekla poměrně nízko posazeným hlasem.

„Moje žena Gitta,“ představil manželku Korbmann.

JFK jí stiskl drobnou ruku a usmál se. Než stačil cokoli říct, předešla ho:

„A taky za to, jak jste báječně zvládl Ňufika. Bála jsem se, aby se mu něco nestalo.“

Až nyní, tváří tvář podmínkám, v nichž byli tito lidé nuceni žít, si Kovář uvědomil, že ztráta psa by pro ně byla nenahraditelná. Bez něj by jejich spřežení jen ztěžilo dokázat udržet tempo s karavanou a zůstat v ledové pustině bez ostatních se rovnalo jisté smrti.

„Nemusíte děkovat, madam. Rád jsem pomohl,“ odpověděl Kovář a naznačil úklonu.

Ženě zacukalo v koutcích a v očích jí problesklo pobavení.

„Svlékněte se,“ vyzvala ho, „ošetřím vás.“

Kovář poslechl a přitom doufal, že jeho oblečení je natolik obstojnou imitací zdejší módy, že nevzbudí podezření.

Začal se svlékat. Zatímco žena otevřela jednu z truhlic a probírala se jejím obsahem, její manžel postavil na žhnoucí kamínka smaltovanou konvici, v níž zašplouchala voda.

Gitta Korbmannová by v Kovářově světě strčila do kapsy kdejakou zdravotní sestru. Zkušeně odstranila z tří nepříliš hlubokých škrábanců vlákna z oblečení a zaschlou krev, rány natřela přílišně páchnoucí mastí, a úhlednými stehy je zašila.

Korbmann slil vroucí vodu do čtyř otřískaných plechových koflíků, do jednoho nasypal hrst drobných usušených lístků a do zbylých tří přilil čirou tekutinu z tlustostěnné skleněné láhve. Místností zavanul alkohol.

„Na vás, herr Nowotny,“ pozvedl hrnek s kouřícím nápojem a když si s ním ostatní přitukli, dodal:

„A na to, ať v pořádku dorazíme do Praagu.“

JFK se opatrně napil a zjistil, že polykání ohně není zase taková pohoda, s jakou to předváděli pouliční kejklíři. Alkohol, byť zředěný, mu vehnal slzy do očí.

„Ta píše, co?“ mrkl na něj spiklenecky Korbmann. „Přivezli ji až z Helsyngu.“

Kovář se znalecky zašklebil a slíbil si, že příští lok už odměří opatrněji.

Zato když se podíval do hrnku Gitty Korbmannové, zjistil, že je poloprázdný. Ta dobrá žena musela mít mezi předky cirkusáky, pomyslel si JFK. Ale pak přeci jen svou iracionální myšlenku opravil: nebo jen vyrůstala v daleko drsnějších podmínkách, než jaké kdy v našem světě existovaly.

„Vrátím se k Irenn,“ políbila Gitta manžela na tvář. „Nabídni našemu hostovi něco k jídlu, musí být vyhládlý,“ prohodila, když zvedala kožešinovou houni, za níž leželo spící děvčátko.

Po sice studeném, nicméně vydatném jídle jim Korbmann oběma napančoval další dávku smrtícího dryjáku a šibalsky se přitom pro sebe usmíval. Nakonec uhasil oheň v kamnech, protože hrozilo, že vánice zasype vývod kouře. Už nebylo třeba topit – sníh a mastodontí kožešiny udrží v místnosti teplo do té doby, dokud se bouře nepřezene.

Seděli na polštářích u stolku, mlčeli, utopeni ve vlastních myšlenkách, a naslouchali praskání chladnoucího kovu. Kovář cítil, jak mu v ráně bolestivě škuje, ale nebylo to nic, čemu by musel věnovat větší pozornost.

„Vaši předci byli Češi?“ zeptal se Korbmann do ticha.

Kovář otázku dříve či později čekal, takže odpověděl pohotově: „Rodiče z otcovy strany. Já už se narodil ve Wyenně.“

Zadíval se před sebe, jako by vzpomínal na dny svého dětství.

Korbmann mlčel, ačkoli další otázka se přímo nabízela. JFK mu připsal další bod za to, že ho nechal, aby v rozhovoru pokračoval sám, pokud o to bude stát. Možná to ale byl jen místní zvyk – pokud jste okolnostmi nuceni být v neustálém kontaktu s ostatními, tím více respektujete jejich soukromí.

„Potřeboval jsem změnu,“ navázal Kovář po chvíli ticha. „A Prah... Praag,“ opravil se, „mi připadal jako ideální volba. Vždycky jsem se chtěl podívat do města, kde se narodili mí prarodiče.“

„Studujete historii, herr Nowotny?“ Korbmann se na něj se zájmem podíval, když usrkával z hrnku. V jeho pátravém pohledu se skrývalo ještě něco, co Kovář nedokázal identifikovat.

„Nerozumím,“ zavrtěl hlavou.

Ve skutečnosti rozuměl velice dobře, však se také za přehnutí v duchu proklínal.

„Předpokládám, že jste chtěl říci Praha,“ Korbmann se napil a dál se Kovářovi díval do očí. „Takhle se tomu městu naposledy říkalo před Soudným dnem,“ dodal.

JFK zuřivě přemýšlel, až nakonec plácl první, co ho napadlo.

„Ne, nestuduji historii, herr Korbmann. To jen moje babička... Nikdy neřekla svému rodišti jinak než Praha. Nechal jsem se unést vzpomínkami.“

Trochu se při tom vysvětlování zapotil. Bylo vachrlaté, napadalo na levou nohu a mělo hrb, přesto Kovář doufal, že mu Korbmann uvěří.

Jeho hostitel vypadal zadumaně, nakonec se ale usmál a pokrčil rameny.

„Odpusťte to vyptávání, profesionální deformace. Dělán celý život do artefaktů, doufal jsem, že si budu moct popovídat s někým, kdo rozumí mému oboru.“

Zmínka o Korbmannově obživě Kováře zaujala. Ztracený agent zde totiž vystupoval také jako obchodník s artefakty.

„To vás musím zklamat,“ poznamenal a lokl si megacloumáku, „jsem obyčejný kovář.“

Korbmann zakýval nataženým prstem.

„Pokud jste nejen obyčejný, ale také dobrý kovář, mohl bych vám v Praagu sehnat místo. Mám tam nadstandardní vztahy s členy řemeslnických klanů. Alespoň trochu bych se vám mohl odvděčit za to, co jste pro nás udělal.“

JFK se snažil tvářit rozpačitě, ale v duchu si mnul ruce. S doporučením tohoto muže se bude moci začlenit do praagské komunity mnohem jednodušeji. Pro své pátrání po Maxovi potřeboval být co možná nejméně nápadný a Korbmann mu nabízel ideální krytí. Doufal, že základy kovařiny, které získal kdysi při jednom z mnoha vojenských výcviků, úplně nezapomněl.

„Co na to říkáte?“ pobídl ho jeho hostitel s úsměvem. „Rád to pro vás udělám.“

Kovář kývl.

„Moc byste mi pomohl, herr Korbmann.“

Obchodník se potěšeně zazubil.

„Výborně!“ zahlaholil. Ihned ale mrskl pohledem ke kůži, za níž jeho žena pečovala o Irenn a ztlumil hlas: „Na to si musíme připít!“

Kovář nasucho polkl a neochotně podal Korbmannovi hrnek.

Když se mu vrátil opět plný, zeptal se a dával přitom pozor, aby se znovu nepřekřel:

„A co vás táhne do Praagu?“

Obchodník se k němu natáhl, JFK si s ním přitukl a oba muži se napili.

„Otevřel jsem tam v létě pobočku. A protože se hned od začátku slibně rozjela, rozhodl jsem se, že se do Praagu, nebo Prahy chcete-li,“ zaryl si Korbmann přátelsky do Kováře, „aspoň na čas přestěhuji. A tak jsem se vrátil pro rodinu.“

JFK zatím uhasil táborák v hrdle a rozmyšlel, zda vkročit na tenký led. Nakonec usoudil, že ano.

„Neznáte nějakého Maxmiliána Scharfa? Taky obchoduje v Praagu s artefakty...“

Korbmann se na okamžik zarazil, ale pak přikývl.

„Samozřejmě, že ho znám! Dobrý obchodník by měl mít přehled o konkurenci. A herr Scharf je v našem oboru špička.“

Kovář potlačil úšklebek. Kdo by měl být v budoucnosti větší odborník na historii, než člověk, který přišel z minulosti? Rozdílů mezi oběma paralelními liniemi navíc nebylo tolik, aby agentovi Maxu Vostřákovi, přezdívanému kolegy Šílený Max, způsobovaly v jeho krytí komplikace.

„Odkud se s ním znáte?“ zeptal se Korbmann.

„Přítel z mládí.“ Kovář se rozhodl, že raději nebude zabředávat do zbytečných detailů. To jak se Korbmann zatvářil, když vyslovil Maxovo jméno, mu neuniklo. Raději se dál nevyptával, teď bylo na jeho společníkovi, aby pokračoval v rozhovoru.

„Herr Scharf je zajímavý muž,“ řekl Korbmann. „Kromě toho, že má prvotřídní znalosti, je také dobrý obchodník. Neústupný, sebevědomý a... tvrdohlavý,“ povzdchl si s úsměvem.

„Vždycky byl paličák,“ souhlasil s ním JFK, ačkoli Maxe Vostřáka prakticky neznal.

Korbmann přikývl.

„To máte pravdu. Nabídl jsem mu, abychom se stali společníky, ale on odmítl. A to měl přitom v té době pouze malý krámk, z něhož mohl jen těžko vyžít.“

Kovář chápal Vostřákovo rozhodnutí. Pokud by měl kolem sebe neustále někoho dalšího, ať už Korbmann nebo jeho zaměstnanec, mohlo by mu to komplikovat jeho úkol.

„Ale je zase pravda, že těch pár kousků, které nabízel, bylo opravdu luxusních,“ přiznal Korbmann. Aby ne, pomyslel si Kovář a mimoděk si promnul bolavé rameno. Informatici Agentury věděli, čím svého člověka vybavit.

„Moc mě mrzí, že vás Ňufík zranil,“ všimnul si toho Korbmann.

„Nic to není, jen povrchní škrábance,“ zavrtěl Kovář odmítavě hlavou. „Jen se bojím, aby to příště neskončilo hůř. Měl byste toho psa opravdu utratit.“

Únava v mužových očích se prohloubila.

„Nemám na jiného,“ řekl. „Ačkoli se to nezdá, obchodování s artefakty není žádný zlatý důl. Lidí, kteří si je mohou dovolit, není moc a navíc je obtížné se k nim bez konexí dostat.“

Kovář jen přikývl – na stesky se jen těžko nalézají slova, která jsou víc než jen prázdným chlácholením.

„Ňufík vždycky z bouřky jančil víc než ostatní psi,“ vrátil se Korbmann v úvahách ke svému zvířeti. „Ale ještě nikdy se nestalo, že by zaútočil na člověka. A navíc na někoho z naší rodiny.“

„Občas se stane, že se pes zničehonic pomine,“ řekl Kovář. „A pak nezáleží na tom, jestli napadne svého pána nebo někoho jiného.“

Korbmann zadumaně přikývl. Nakonec do sebe obrátil zbytek hrnku, vstal a chvíli naslouchal hučení sněhové bouře.

„Jak to tak vypadá, za pár hodin budeme moct vyrazit. Půjdu si lehnout, jsem po dnešku utahaný. I vy byste si měl odpočinout. Ta rána potřebuje klid.“

Kovář, který si připadal jako někdo, kdo právě absolvoval cestu z minulosti do budoucnosti a navrch ještě jeden souboj se zdivočelým psím monstrem, přikývl.

Korbmann přešel k protější stěně, nadzvedl kulatý poklop v podlaze a lopatkou vybral kbelík sněhu. Pak se ke Kovářově překvapení do otvoru bez rozpaků vymočil. Hodil zpátky hrst sněhu a záchod zase utěsnil.

„Kdybyste cokoli potřeboval, poslužte si,“ rozmáchlým gestem obsáhl celou místnost a na okamžik zmizel v přístěnku. Vrátil se a podal Kovářovi kožešinu.

„Díky za pohoštění, herr Korbmann.“

Obchodník agenta přátelsky poplácal po zdravém rameni.

„Neděkujte – to já jsem vaším dlužníkem. A pokud nechcete, abych z toho měl těžké spaní, pocestujete s námi až do Prahu.“

„Takové pozvání se nedá odmítnout,“ usmál se JFK potěšený vidinou, že se nebude muset trmácet v místní obdobě hromadné dopravy.

„Tak se mi to líbí,“ pochválil ho Korbmann a zmizel v ložnici.

Kovář také použil záchod, zhasl svíčky a uvelebil se v rohu místnosti, aby měl stále ještě hřející kamna u hlavy.

Zahrabaný v kožešině a s vakem pod hlavou civěl do tmy a naslouchal zuřící bouři. Ačkoli byl unavený, spánek nepřicházel. Nebylo se co divit, v paralelní budoucnosti se člověk neoctne každý den.

I když ho po čtyřech dosavadních misích dokázalo překvapit máloco, ledovou dobou drcené Zemi se to podařilo. V ultradrsných podmínkách dokázalo lidstvo nejen přežít či živořit, nýbrž i soběstačně existovat. Kovářovi takové zjištění dávalo dosud nepoznanou hrdost na to, že je člověk. Motto Agentury EF, „Svůj svět si musíme zasloužit“, mělo v téhle realitě větší váhu, než kdekoli jinde.

Zjitřeným Kovářovým vědomím se proluly vzpomínky na několik posledních dní, které začaly přibližně před sto čtyřiceti lety jeho překaženou dovolenou. A skončily soubojem s obrovitým psem, za jehož vražedné šílenství nemohla bouře, ale on sám – John Francis Kovář.

ČTYŘICET TISÍC DNÍ POTÉ

Kovář s úlevou vypnul počítač a protáhl se. Únavné papírování měl za sebou a dovolenou, kterou mu nařídila jeho šéfová Ljuba Bytewská, před sebou. Za nepřilíš odpočinkovou třetí misi a následné „dovádění“ s armádou terakotových válečníků na ni měl nárok. Svět se někdy tvářil jako báječné místo pro život.

Vstal, hodil na sebe krátkou koženou bundu a z pod stolu vytáhl sportovní tašku. Byl rád, že si všechny věci vzal už ráno, takže se teď nemusel vracet do bytu. Za hodinu mu odlétalo z Ženevy letadlo do Jakarty, odkud měl přípoj do Semarangu. Těšil se, až si dá v Dinginově baru panáka místní kořalky a spolu s přáteli, které získal v Indonésii ještě za služby v armádě, zavzpomíná na staré časy.

Mimoděk si vzpomněl na Lindu. Její obličej se mu ale před očima brzy přetransformoval do jiného, kterému dominovaly velké hnědé oči.

Potrásl hlavou a vytěsnil Andreu ze své mysli. Společná dovolená nebyla v Agentuře možná – navíc Villefortovou čekal náročný úkol kdesi v časoprostorovém kontinuu.

Vešel do vyzbrojovacího centra a zalitoval, že si s Pierrem Yangem nemůže vyměnit místo.

Šlachovitý Asiat oblečený v černé taktické kombinéze seděl na židli, nohy položené na stole.

Louskal ohmataný paperback a nespokojeně u toho funěl.

Jak už naznačovalo agentovo jméno, Yangovi předkové pocházeli z Číny, on sám se narodil ve Francii. Když po otci zdědil rodinnou restauraci, rozhodl se, že už nebude alžírské mafii platit výpalné a navíc oba výběřčí zmlátil. Alžířané mu na oplátku vyvraždili celou rodinu. Yang na oplátku vyvraždil Alžířany. Sám. Potom šel na policii a udal se.

Zástupci Agentury ho – jako mnoho jiných před ním – navštívili ve vězení a nabídli mu práci. A Pierre Yang ji přijal. To bylo před čtyřmi roky, od té doby se z něj stal špičkový agent a v několika posledních měsících i Kovářův přítel. Byl jedním z mála, kteří k misi „Palmový svět“ zachovávali neutrální postoj.

Když Kovář vešel, loupl po něm očima a zase se vrátil ke čtení.

„Nazdar, šťastlivče,“ zahučel na pozdrav. Hněvivě si odfrkl a hodil knížku na stůl.

JFK ji zastavil dřív, než stačila spadnout na zem.

„Jablka z Beltamoru?“ přečetl titul na řvavé kýčovité obálce. „Ty čteš takovej brak?“

Yang sundal nohy ze stolu, naklonil se nad něj a zavrčel:

„Na Stonea mi nešahej, intelektuále!“

„Nevypadal jsi, že se nějak extra bavíš,“ popíchl ho Kovář.

Yang mávl rezignovaně rukou.

„Zašmodrchaná historie, člověče. A tvý poloviční soukmenovci v ní maj prsty.“